

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Από την οργή στην ελπίδα;

Αναρωτιούνται πολλοί γύρω μας γιατί επικρατεί μια απίστευτη ατμόσφαιρα απάθειας, σχεδόν αφασίας, στην ελληνική κοινωνία. Οι άνθρωποι δεν θυμώνουν ούτε και ενθουσιάζονται με κάτι. Οι περισσότεροι είναι «στην τσίτα», διότι ζουν και παλεύουν για να επιβιώσουν σε μια χώρα όπου κυριολεκτικά δεν ξέρεις τι θα σου ξημερώσει, ιδίως σε ό,τι αφορά το κράτος. Υπάρχει μια διάχυτη αίσθηση παραίτησης στην κοινωνία μας.

Ενας καλός φίλος μου έδωσε μία εξήγηση, την οποία δανείστηκε από τον κόσμο της απλουστευμένης ψυχολογίας. Οποιος χάνει κάτι ή κάποιον πολύ δικό του περνάει πέντε φάσεις: το σοκ μαζί με την άρνηση, τον πόνο

μαζί με τις ενοχές, τον θυμό, την κατάθλιψη και, τέλος, την αποδοχή και ίσως την ελπίδα. Όταν μας πρωτοχτύπησε η κρίση, το 2009, βρεθήκαμε πράγματι σε σοκ και περάσαμε μια περίοδο άρνησης. Νομίζαμε ότι ήταν κάτι εφήμερο αυτό που περνούσαμε και πως σε ένα ή δύο χρόνια τα πράγματα θα ήταν πάλι όπως παλιά. Ακολούθησε η περίοδος της αγωνίας και κάποιων ενοχών. Καταλαβαίναμε ότι ζούσαμε πολύ πάνω από τις δυνατότητές μας ως χώρα, αλλά ταυτόχρονα συνειδητοποιούσαμε ότι χάναμε το έδαφος κάτω από τα πόδια μας. Ολοισχυτούσαμε το «πότε θα τελειώσει αυτό που ζούμε».

Και μετά ήλθε η οργή. Την περάσα-

με και αυτήν τη φάση. Σαρώθηκε το παλιό πολιτικό σκηνικό. Τίποτα δεν έμεινε όρθιο και δοκιμάσαμε την τύχη μας με μια κυβέρνηση που υποσχόταν να μετατρέψει τον συλλογικό θυμό σε διαπραγματευτικό υπερόπλο. Επειτα από ένα πανάκριβο φροντιστήριο μάθαμε ότι η πραγματικότητα είναι πιο περίπλοκη από τις φαντασιώσεις μας.

Σήμερα είναι φανερό ότι περνάμε την περίοδο της κατάθλιψης. Οι πολίτες δεν βλέπουν φως στο τούνελ, ούτε περιμένουν κάποιο σιβαρό χέρι να τους τραβήξει από τη μιζέρια τους. Δίνουν μια μάχη επιβίωσης, συμβιβασμένοι με τη συνεχή φτωχοποίηση τους και τη μείωση των προσδοκιών

τους. Εκτός από τον κόσμο του τουρισμού που ζει ένα σύγχρονο ελληνικό όνειρο, η υπόλοιπη κοινωνία έχει σκύψει το κεφάλι και κοιτάζει –μόνο– πώς θα τα βγάλει πέρα. Γι' αυτό και δεν της κάνει πια τίποτα εντύπωση και συμβιβάζεται με ακρότητες και φαινόμενα που θα εξόργιζαν πριν από λίγα χρόνια. Κομμάτι της κατάθλιψης και η αλλεργία προς τα «νέα», που προτιμά να μην ακούει.

Υποτίθεται πως υπάρχει και η τελευταία φάση ύστερα από μια σημαντική απώλεια, αυτή της αποδοχής και της ελπίδας. Είναι προφανώς νωρίς για να νιώσουμε ότι αρχίζουμε να τη βιώνουμε, αλλά, λογικά, πού θα πάει. Θα έλθει και αυτή.

ΑΥΓΗ Κατσάκος Πέτρος

Όταν ο Άδωνις «πυροβολούσε» στον αέρα...

Πάνε σχεδόν τρία χρόνια από την εποχή που ο ακροδεξιός αντιπρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας υπερασπιζόταν τους πιστολάδες δουλέμπορους της Μανωλάδας και θεωρούσε λογικό να επιβάλουν τον νόμο τους με πυροβολισμούς. Δεν έβρισκε τίποτε το μεμπτό ο Άδωνις Γεωργιάδης για τους μπράβους των φραουλοχωρών, μιας και δεν έριχναν με τις καραμπίνες στο ψαχνό των μεταναστών αλλά πυροβολούσαν στον αέρα.

Όπως χαρακτηριστικά έλεγε τότε από κανάλι σε κανάλι, «κάποιοι πυροβόλησαν στον αέρα και τα σκάγια, όπως κατέβαιναν, χτύπησαν μερικούς και είχαμε σωματικές βλάβες. Δεν είχαμε απόπειρα ανθρωποκτονίας», εξηγώντας μάλιστα με παραστατικές κινήσεις των χεριών του πότε ένας πυροβολισμός είναι δολοφονικός και πότε όχι. Αυτά, λοιπόν, έλεγε κάποτε ο κ. Γεωργιάδης για τις τουφεκίες και τους πυροβολισμούς στον αέρα, και πήγαν τα λόγια του όλα στον αέρα τώρα που μια σφαίρα, καθώς κατέβαινε από ψηλά, έτυχε να χτυπήσει ένα παιδί και να το σκοτώσει. Στον αέρα οι πιστολιές, στον αέρα και τα επιχειρήματα του αντιπροέδρου της Ν.Δ. που κάθε φορά πάνε κατά πού φυσάει ο άνεμος.

Βλέπεις, τότε που τα σκάγια κατέβαιναν από τον ουρανό έπεφταν πάνω σε Πακιστανούς, ενώ τώρα οι σφαίρες που έφευγαν κατά πάνω ήταν μάλλον από χέρι Τσιγγάνου. Εκεί εντοπίζονται και τα εκάστοτε κριτήρια του κ. Γεωργιάδη και των ομοϊδεατών του εντός και εκτός Νέας Δημοκρατίας. Στο χρώμα του δέρματος και στη φυλετική ταυτότητα του θύτη ή του θύματος. Βλέπεις, τώρα που στο Μενίδι οι αδέσποτες σφαίρες σκοτώνουν ανυποψίαστα παιδιά, «η κυβέρνηση είναι ανίκανη να προστατέψει τους πολίτες», σύμφωνα με τους βουλευτές της Ν.Δ., ενώ όταν ο ουρανός έβρεχε σκάγια πάνω στα κεφάλια Πακιστανών, που είχαν το θράσος να ζητούν και μεροκάματο, ήταν απλώς ένα ανοιξιότικο πρωινό του 2014 και ο Άδωνις Γεωργιάδης υπερασπιζόταν τους κουμπουροφόρους της Μανωλάδας, υποστηρίζοντας πως, αφού πυροβολούσαν έχοντας στραμμένα τα όπλα τους ψηλά δεν είχαν πρόθεση να σκοτώσουν κανέναν και ορθώς δεν είχαν καταδικαστεί.

Με αυτό το σκεπτικό, λοιπόν, θα περιμένουμε τον αντιπρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας να υπερασπιστεί και τον δολοφόνο του δεκάχρονου αγοριού που χάθηκε στο Μενίδι, αφού κι αυτός στον αέρα πυροβολούσε. Αλλά θα μου πεις, ψιλά γράμματα αυτά για τους πολιτικάντηδες της συμφοράς.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Τον θέλουν, αλλά τελείως ανυπόληπτο

Τελικά δεν έχω καταλάβει, ο ΣΥΡΙΖΑ ανήκει στο δημοκρατικό τόξο; Έχει ευρωπαϊκό προσανατολισμό; Δικαιούται να συμμετάσχει, εφόσον φυσικά το επιθυμεί, σε μια κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας; Αν κρίνω απ' όσα του καταλογίζουν η Νέα Δημοκρατία, η Δημοκρατική Συμπράταξη και το Ποτάμι, μοιάζει κομματάκι δύσκολο.

Πώς να συνεννοηθείς με ένα κόμμα που: Δημαγωγεί ασύστολα. Λαϊκίζει σε εξωφρενικό βαθμό. Κατέστρεψε τη χώρα με την ολέθρια στρατηγική του στο θέμα της διαπραγμάτευσης. Τα έχει δώσει όλα στον Σόιμπλε. Ερωτοτροπεί με αυταρχικές λογικές. Θαυμάζει τον Μαδούρο και το καθεστώς της Βόρειας Κορέας και επιχειρεί να αντιγράψει τις πρακτικές τους. Αν ήταν στο χέρι του, δεν θα έκανε ξανά εκλογές. Προσφέρει πολιτική κάλυψη στην τρομοκρατία. Ανέχεται το άβατο των Εξαρχείων και δεν πατάσσει την εγκληματικότητα στο Μενίδι. Σιχαίνεται την ελεύθερη και αντικειμενική ενημέρωση. Στήνει τη δική του διαπλοκή και οργανώνει πελατειακά δίκτυα στη δημόσια διοίκηση. Διαλύει τα Πανεπιστήμια. Έχει επικεφαλής έναν άνθρωπο ο οποίος θα δώσει λόγο στη Δικαιοσύνη για όσα εγκλήματα έχει διαπράξει.

Όλα αυτά και άλλα τόσα εξίσου φοβερά και τρομερά συγκροτούν, σύμφωνα με τις ηγετικές ομάδες της Ν.Δ. και της Δημοκρατικής Συμπράταξης, το βαρύ πολιτικό και ποινικό κατηγορητήριο κατά του ΣΥΡΙΖΑ και του Αλέξη Τσίπρα.

Μπορεί στο σώμα των κατηγοριών να περιλαμβάνονται και αντιφατικά πράγματα, αλλά, τι να κάνουμε, δεν είναι εύκολο να μπει χαλινάρι στον αντιπολιτευτικό οίστρο.

Με το συγκεκριμένο κόμμα, λοιπόν, οι δυνάμεις που υπηρετούν τον ορθό λόγο, υπερασπίζονται τη δημοκρατία, πολεμούν τον αριστερό-εθνικό λαϊκισμό και κινούνται σταθερά εντός του ευρωπαϊκού πλαισίου δεν είναι δυνατόν να τα βρουν. Αυτό λέει η κοινή λογική.

Κι όμως, μην ξεγελιάστε. Τον θέλουν τον ΣΥΡΙΖΑ σε μια κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας, αλλά υπό αυστηρές προϋποθέσεις.

Ποιες; Να συντριβεί εκλογικά, να ταπεινωθεί πολιτικά, να ξεφτιλιστεί κοινωνικά και όπως λέει ο Ευάγγ. Βενιζέλος «χωρίς να μπορεί να παρεμποδίσει ή να καθοδηγήσει τις εξελίξεις».

Με άλλα λόγια, δεν θέλουν ισότιμο συνομιλητή, θέλουν μια τσόντα, χωρίς κύρος, χωρίς διαπραγματευτικό εκτόπισμα, χωρίς ακροατήριο, στα πρόθυρα της εξαφάνισης, ό,τι δηλαδή ήταν το ΠΑΣΟΚ το 2012.

Ενα δήθεν αριστερό άλλοθι που θα χρησιμοποιηθεί για να ξεμυαλιστούν οι θυμωμένοι και απελπισμένοι πολίτες, ώστε να συναινέσουν στη διαιώνιση της αιχμαλωσίας της χώρας και να συμφιλιωθούν οριστικά και αμετάκλητα με την ιδέα ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση. Ή, για να το πούμε με όρους αγοράς, «business as usual».

Και καλά με τη Δεξιά. Οποιος προσχωρεί στις απόψεις της είναι καλοδεχούμενος.

Αλλωστε, το χαρακίρι αυτόν θα πονέσει. Η Δημοκρατική Συμπράταξη όμως μιλάει για την ανάγκη μιας νέας προοδευτικής πρότασης διακυβέρνησης.

Πώς την εννοεί; Με ποιες πολιτικές συμμαχίες;